

Üç Gül'ün Rengi Sarı 9

– Arzeni · 21 Aralık 2011

Hava yağmurlu bir o kadar da sisliydi. Üç gündür güneşe hasret kalmıştık adeta. Kaldığımız kız yurdunun bulunduğu alt sokakta tek katlı evler ile yüksek katlı binaların bodrum katlarını su basmıştı. Her yağmur sonrası yaşanırdı bu durum.Yağmurlu hafta sonları zaten hep sıkıcı olmuştur benim için. Halil abi, her zaman olduğu gibi odamızı tıklatıp içeri girdi. Bizlere dönüp;

"Hadi çocuklar yardıma gidiyoruz!" dedi.

"Nereye ?" sorumuza, "Üzerinize sıkı şeyler giyinin ve depoya gelin" dedi . Ellerimize süpürge ve teneke kutuları aldık yola koyulduk. Bizi belliki bildiği bir adrese götürüyordu. Kırmızı toprak renkli evden içeri girdik .Evin kapısı açık içerisi göl olmuştu adeta.Yaşlı bir nine, elinde süpürge ile sularla savaş veriyordu.O haliyle bu işin altından kalkamazdı. Hele de yattığı yatağa kadar dayanan sulara boş ve acılı gözlerle bakan o yaşlı amca... "Allah'ım ne kadar kötü bir manzara" dedim içimden.

" Selamunaleyküm Habibe Nine" dedi Halil abi. Arkasından üç kız bizlerde daldık sularla kaplı küçük eve. Titrek sesi ve nur yüzüyle bizi selamladı.

"Aleyküm selam " dedi.

Beli bükük ve ferî kaçmış gözleri, canı-kanı çekilmiş elleriyle öyle sevecen ve masum duruyordu ki.Koşup ellerinden öpesim geldi. Halil abi her zamanki sıcak kanlılığıyla bizleri tanıttı.

" Habibe Nine, bunlar senin yeni kızların Ayla, Leyla, Züleyha" dedi. Ninenin yüzünde farklı bir tebessüm oluştu.Nurlu yüzünde ak güller tomurcuklandı birden, kirli yağmur sularıyla kaplı ev nur gölüne dönmüştü sanki.

"Sağolasın oğlum,demek bu kızları da yardıma getirdin.Zahmet olmasın bu gençlere.Hasta olurlar sonra üzülürüm."

Hemen atılıp cevap vermeden önce;

"Ben Ayla Habibe Nine, ver elini öpeyim. Bizler size yardım etmekten onur duyarız." dedim. Sonra diğer kızlarda aynısını yaptı. Züleyha'yı görünce biraz şaşırıldı. Belki de ilk defa zenci bir kız elini öpüyordu. Sonra yatakta yatan hasta ve çok yaşlı adama yöneldik. Onun da elini öpüp işe koyulduk. Ellerimizde ki süpürge ve teneke kutularla suları boşaltmaya başladık. Halil abi, diğer evlere yardıma gitti. Yağan kirli yağmur suları, taa mutfağa kadar girmişti. Akşam ezanına kadar sürdü suyla

mücadelemiz.İki odalı ve bir mutfağı olan eve ait ıslak kilim,örtü,çarşaf ne varsa kapının önünde yıkadık. Evi tertemiz etmiştik. Biraz sonra, elindeki sofraya beziyle Habibe Nine geldi. Koşup elinden aldım.

"Sen, ne yapıyorsun nine?" dedim.

"Kızlarım, o kadar yoruldu. Allah ne veriyse yiyelim,içelim" dedi. Bu arada bir şey dikkatimi çekiyordu. Habibe Nine, yatakta yatan ihtiyar eşinin elini tutarak yukarı kalkmasını sağlıyor,baş ucunda bulunan kırmızı kiremidi önüne koyuyordu.İhtiyar amca kiremite ellerini vurup yüzüne götürüyordu. Habibe nineye sorduğumda teyemmüm ettiğini söyledi. Bu durum içime işledi. Bizler sağlıklı ve genciz ama... Akşam ezanı okunuyordu.Hava iyice kararmıştı.Cevdet amca kıpırdanmaya ve derinden;

"Habibe, Habibe!" diye inler vaziyette söylenmeye başladı.

"Buyur! Cevdet Bey " dedi.

"Beni ayağa kaldır, akşam namazı için teyemmüm edeyim." dedi. Namazı bitirip duasını ettikten sonra, ellerini yüzüne sürdü. Sonra bize dönerek;

"Gelin bakalım benim güzel kızlarım." dedi. Yüklükten getirdiği üç minderi altımıza koyan Habibe nine ,eşinin yatağının ucunda oturdu.

Sırtını yasladığı yastığa biraz daha gömülen Cevdet dede,yüzünü bize çevirerek;

"Bakın kızlarım, ben Çanakkale savaşına katılmış bir gaziyim. Doksan iki yaşındayım. Habibe ninenizle yaşayıp gidiyoruz.Böyle yağmurlu günlerde hep sıkıntı yaşarsınız.Yaşlılık işte.Habibe benim ikinci eşim o benden daha genç.Ona çok sıkıntı veriyorum,biliyorum" dedi.

"O, nasıl söz öyle ?" dedi Habibe Nine.

" Bakın çocuklar, sizlere tarihimizden bir şeyler anlatmak istiyorum. Sizler öğrencisiniz tarihinizi iyi bilin. Geçmişinize sahip çıkın bu günlere kolay gelinmedi.Sadece, Çanakkale savaşında ikiyüzlübin şehit verdik. Binlerce gazi geriye yarım beden döndü. Ben ise bir ayağımı kaybettim. Ayrıca,böğrümüne saplanmış dört kurşunla geri döndüm. O zamanlar, savaş ve yokluk yıllarıydı. Memlekette savaşacak insan kalmamıştı. Seferberlik yaşı, taa on beşlere düşmüştü. Bizler, o zamanlar Vefa lisesinde okuyorduk. Yıllardan dokuzyüzonbeş, aylardan Mayısı.Bütün muallimlerimiz savaşa gitmişti. Fransızca Muallimimiz Ahmet Rıfki Bey vardı. Gitmeyenlerden birisi de o idi. Bizler, henüz on üç yaşındaydık.Ahmet Rıfki bey her zaman ki gibi derse girdi.

Selam verdi.Bizler selama karşılık vermedik. Ahmet Rıfki bey şaşırılmıştı. Arka sıralarda oturanlardan biri

ayağa kalkarak;

"Hocam mahallemizde eli ayağı tutan ağabeylerimiz Çanakkale'ye gönüllü gittiler, ama siz hala buradasınız! Biz de gitmek istiyoruz ama yaşımız tutmuyor, söyler misiniz bize, vatanımız elden giderse sizin verdiğiniz eğitim ne işe yarar?"

Muallim Ahmet Rıfki Bey, neye uğradığını şaşırды. Bir o arkadaşımıza bir bize baktı. Yaşlı gözlerle sınıftan çıkıp gitti. Sonrasın da mektebin idaresine dilekçesini verip öylece gittiğini duyduk.Onlarda bizim gibi Şehzadebaşında ama farklı sokakta oturuyorlardı.Onlarla aynı sokakta oturan Şevkiye teyze anneme anlatmış...

O gün, yaşlı gözlerle eve gelmiş. Hayattaki tek varlığı annesi Ayşe hanım çok yaşlı imiş. Durumu annesine anlatmış.Ondan hakkını helal etmesini istemiş. Ardından mahallenin bakkalı, gün görmüş bir zat olan Selahaddin Adil Efendiye uğramış ve şöyle demiş;

"Selahaddin amca, Allah'ın izniyle vatanın bağrına saplanmış olan düşman hançerini çıkarmaya gidiyorum.Senden isteğim, anamı iaşesiz bırakma! Kismetse dönüşte borcumu öderim!" Sonrasında çeşitli cephelerde savaşa katılmış ve 19 Aralık 1915 günü şehit olmuş...

Annesi haberi alır, çok üzülmesine rağmen imanı bütün bir hanım olduğundan hadiseyi tevekkülle karşılar. Aklına veresiye yiyecek aldığı bakkal gelir."Yedi aydır senden veresiye alırsın, borcumuzu verelimde oğlum borçlu yatmasın!" der. Selahaddin efendi şöyle cevap verir; "Ayşe Hanım! Sen okuma yazma bilmezsin, okuma bilen bir yakınını getir de hesabı o çıkarsın!" Bunun üzerine Ayşe Hanım, komşusunun kızı Gülşah'la birlikte dükkâna gider.

Selahaddin Adil Efendi, "Ahmet Rıfki" bölümünü açarak veresiye defterini Gülşah'ın önüne koyar! Gülşah, onlara veresiye defterindeki kırmızı harflerle yazılmış satırları gösterir.Şöyle yazıyordu defterde:

"Bu hesap Ahmet Rıfki'nın kanıyla ödenmiştir, vesselam!"

Hepimizin gözleri yaşarmış,yüreğimiz kabarmıştı. Ayaklı tarih olan gazi dede neler anlatıyordu böyle?

"Evet çocuklar, bu sadece benim bir bölümünü yaşadığım ve sonrasını annemden dinlediğim bir hikayedir.Nasip olurda, yine gelerseniz size kendimle ilgili hikayelerimi de anlatırım." dedi.

Böylesine bir hazinenin yanına gelinmez mi? "Tabi geliriz, gelmez olur muyuz ?" dedik güm güm atan yüreklerimizle.Dışarı çıktığımızda, Halil abi'de uzaktan bize doğru geliyordu.

Devamı Var...